

Sygn. akt V KK 130/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **K. Ś. i K. K.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 23 maja 2022 r.,
wniosków obrońców skazanych w przedmiocie wstrzymania wykonania orzeczenia
w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa (...), orzekając w sprawie oskarżonego K. Ś., którego wyrokiem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 6 marca 2020 r., sygn. akt IV K (...), uznano za winnego popełnienia przestępstw z art. 258 § 1 k.k. oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i wymierzono kary jednostkowe oraz karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, a także K. K., którego tym samym wyrokiem uznano za winnego przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz ciągu przestępstw z art. 62 ust. 1 wymienionej ustawy i wymierzono kary jednostkowe oraz karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaskarżony apelacjami obrońców wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wywiedli obrońcy skazanych. Zaskarżając go w całości, obrońcy skazanych sformułowali w kasacjach szereg zarzutów rażącego naruszenia prawa procesowego oraz materialnego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia. Obrońca skazanego K. Ś.– adw. T. B. podniósł również wystąpienie uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.- tj. nienależytą obsadę Sądu odwoławczego, wynikającą z udziału w składzie orzekającym sędziego powołanego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz.3 z późn. zm.) oraz sędziego delegowanego z sądu niższego rzędu.

W kasacjach obrońców skazanych zawarto jednocześnie wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. Wnioski złożone przez obrońcę skazanego K. K. oraz obrońcy skazanego K. Ś. – adw. M. W. nie zostały w sposób szczególny umotywowane. Natomiast w kasacji sporządzonej przez drugiego z obrońców skazanego K. S. podniesiono, że natychmiastowe wykonanie kary orzeczonej wobec skazanego spowoduje dla niego nieodwracalne skutki biorąc pod uwagę jej wymiar. Wskazano też na to, że czyny za które K. Ś. został skazany miały być popełnione ponad 10 lat temu. Ponadto skazany w toku całego postępowania nie podejmował czynności mających na celu utrudnianie jego prawidłowego przebiegu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne. Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Przepis ten nie precyzuje wprawdzie przesłanek, od których spełnienia zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale mając na uwadze zasadę niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wyrażoną w art. 9 k.k.w., muszą być to okoliczności o charakterze wyjątkowym. Za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać pogląd, iż wstrzymanie wykonalności prawomocnego orzeczenia ze względu na swoją wyjątkowość powinno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie

okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03; z dnia 22 lutego 2007 r., Wo 4/07). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy dokonując choćby pobieżnej analizy kasacji, można nabrać przekonania o jej zasadności ze względu na rangę podniesionych zarzutów i ich oczywistą zasadność.

Nie przesądzając w tym miejscu o zasadności wniesionych kasacji – co wymaga pogłębionej analizy na rozprawie, lecz oceniając je wyłącznie z perspektywy ustalenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, stwierdzić trzeba, że treść podniesionych w kasacjach obrońców skazanych zarzutów i argumentacja przedstawiona na ich poparcie nie przekonuje o oczywistej, wprost rzucającej się oczy zasadności kasacji. Zauważyć zresztą trzeba, że oskarżyciel publiczny w odpowiedzi na wywiedzione przez obrońców kasacje wniósł o ich oddalenie, jako oczywiście bezzasadnych. Dotyczy to również postawionego w kasacji wniesionej na rzecz skazanego K. Ś. zarzutu naruszenia prawa mającego stanowić uchybienie o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jakkolwiek będąca przedmiotem zarzutu kwestia jest istotna i wymaga rozważenia, to jednak dotychczasowa praktyka orzecznicza Sądu Najwyższego nie daje podstaw do traktowania jej jako okoliczności uzasadniającej stosowanie instytucji z art. 532 § 1 k.p.k.

Dodać też należy, że z punktu widzenia przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia bez znaczenia pozostaje okoliczność podnoszona przez obrońcę skazanego K. Ś., dotycząca niepodejmowania przez niego w trakcie prowadzonego postępowania, działań utrudniających jego prawidłowy przebieg ani tym bardziej wskazywanie na znaczny upływ czasu od daty popełnienia czynów zarzucanych skazanemu.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności orzeczono jak w sentencji.